

Om verzet tegen bouwplannen in openbaar groen te begrijpen is een blik naar de stadsmap genoeg. Deze vallen gelijk op want, tussen vooralsnog steen, beton en asfalt, zijn er in de binnenstad weinig. Overgebleven groene plekken in het Loydkwartier en de Müllerhoofd hebben al nieuwbouw als bestemming. Delftshavenaren wensen niet dat het groene gebied rondom de Euromast opgeofferd wordt voor woontargets. En daar hebben zij gelijk in. Kansen zijn en worden gemist voor substantieel openbaar groen in hun wijk.

Voor bewoners uit het centrumgebied is het een pijnlijke déjà vu! In het Museumpark zagen zij grote delen van het park verdwijnen. Bomenkap wegens nieuwbouw in hun straten, hotel en horeca aanbouw in de groene binnentuinen. Ondanks de aankondiging dat Rotterdam 233 miljoen euro gaat steken in de vergroening van de stad zien deze bewoners dat nieuwbouw de mooiste, de geliefdste en o, zo nodige, groene plekken in hun wijk opslokt. Dat kan niet rechtvaardig genoemd worden.

Regelmatig blijkt dat tijdens het bouwproces toch nog wordt bezuinigd op de groene ambities, omdat die nou eenmaal vaak duurder uitvallen en minder essentieel worden gevonden dan de bakstenen. Dan blijken projecten bij oplevering toch wat grauwer te zijn geworden dan eerder op de presentatieplaatjes stond. Wie deze presentatie kan lezen en in ruimte kan vertalen begrijpt dat de huidige bomen niet vervangen kunnen worden door grotere aantallen omdat de grond voor groei zal ontbreken. Een verhaal met meer steen, asfalt en beton zal het resultaat zijn wegens uiteindelijke ruimtetekort voor zo een groot project met nogal wat aangekoppelde ambities gehuld in onzekerheden.

De coronapandemie heeft ons duidelijk laten zien dat brede straten en meer groene areaal onontbeerlijk zijn voor de anderhalve meter economie, spel, sport en recreatie. Werken aan klimaatdoelstellingen en het behoud van onze oevers houdt verbinding van groene gebieden en geen bouw, daar waar groen al aanwezig is. Psychisch en fysiek is verdwijning van groen slecht voor de mens. Misschien dat de wethouders van mening zijn dat het allemaal niet zo een vaart zal lopen, zij vergissen zich. Laatste ontwikkelingen in groen behoud en nieuw aanplant door Parijs, Barcelona en andere steden laten zien dat de post-pandemische stad een stuk groener moet zijn dan hij nu is.

In 2002 is met het dualisme een mooie stap gemaakt om de verhouding tussen college en raad zo zuiver mogelijk te laten zijn. Dit project is het niet. Tot nu toe heeft de wethouder geen gedegen uitleg gegeven waarom hij per se op een groene en historisch belangrijke plek, bouw wil toelaten met een volume aan woningen dat elders in een woontoren tussen gesteente gemakkelijk past. Geen uitleg over waar zijn ambitie precies vandaan komt, dat zo veel weerzin teweegbrengt. Waarom verkoop van zeer belangrijke publieke ruimte via een “unsolicited proposal”. Waarom zet hij de Rijksdienstbesluiten en nare neven effecten naast zich neer. Welke afspraken met coalitiepartners en investeerders precies gemaakt zijn. Niets aan dit project is innovatief en dat is een Europese vereiste.

Beste gemeenteraadsleden, laat anno 2020 niet toe dat in de praktijk de fracties op de stoel van de wethouder gaan zitten. U bent de kritische stem van bewoners. Vergeet niet dat het ook in uw belang is. Uw nee tegen het project Parkhaven zou het hart van bewoners met vertrouwen en vreugde vullen. Die van u ook als u de juiste keuze heeft weten te maken. Dualisme tussen raad en college was een wijs besluit en gereedschap waarmee u verantwoorde en evenwichtige besluiten kunt maken. Daardoor zult u des te meer gewaardeerd worden. Een volledig geïnformeerd raad telt voor twee, een raad dat voor haar bewoners er in deze kwestie staat, voor goud.